

קרא א מיי פ"ב (פ"ג)
מהל' קיש הלכה ז
סגן עשן ית טושיע אר"ח
ס"י עד ספ"ד:
קבו ב מיי פ"ג גס הלכה
ח טושיע עס ספ"ד
ה:
קבו ג מיי גס הלכה י
סגן גס טושיע אר"ח
ס"י עו ספ"ד:
קיו ד מיי גס הלכה טו
סגן גס טושיע אר"ח
ס"י עו ספ"ד:
קיה ה מיי גס הלכה יא
סגן גס טושיע אר"ח
ק"ו ז ה מיי גס טושיע
שם ספ"ד:
קב ט מיי גס הלכה טז
סגן גס טושיע אר"ח
קבא י מיי פ"ג גס הלכה
ז ו טושיע אר"ח ס"י
עד ספ"ד ב (דומן פו):
קבב כ ל מיי גס פ"ג
הלכה י טושיע אר"ח
ס"י עו ספ"ד:
קבג מ (ג) מיי גס הל' יב
סגן גס טושיע אר"ח
ק"מ פו ספ"ד:
ג (עו"ש ס:)
קבד ס ע מיי פ"ד מהל'
תפילן הל' דל פ"י
מהל' ק"ח הל' ז סגן עשן
כד טושיע אר"ח סק"מ מ
ספ"ד ב ובס"י רמ סק"מ ו
[וי"ד ס"י רפג סק"מ]:

והרי לבו רואה את הערוה. פירש ר"י מדפריך גמרא הכי
בפשיטות משמע לזכו רואה את הערוה אסור אלף דרבינו
שמעיה תלמידו של רש"י פסק כמ"ק לזכו רואה את הערוה מותר
ומיאו בסמוך משמע לאסור ללא פליגי הני אמוראי אלף בעקבו
רואה את הערוה אכל זלכו רואה
את הערוה כ"ע מודו לאסור:
והלכתא נוגע עקבו אסור.
ועממא דגזרינן נוגע
עקבו שמא יגע צידיו: **ג**רף של
רעי. פי' רש"י של חסך זלוע
משמע לפירושו אכל כלי ללא זלוע
כגון זכוכית אפשר דשרי: [א]:
ובלכד שישיע בתן רביעית
מים. אכל זגנר
אפשר ללא מהני מים:
ספר

הכא בטופח על מנת להטפיה איכא
ביניהו: ירד לטבול אם יכול לעלות בו:
לימא תנא סתמא כר' אליעזר דאמר ^ה עד הגין
החמה אפי' תימא ר' יהושע ודלמא כותיקין
^ו ד"א ר' יוחנן ותיקין היו גומרין אותה עם הגין
החמה: ואם לאו יתכסה במים ויקרא: והרי
לבו רואה את הערוה א"ר אלעזר ואי תימא
ר' אחא בר אבא בר אחא משום רבינו ^ב במים
עבורין שנו דדמו כארעא סמיכתא שלא יראה
לבו ערותו. ת"ר מים צולוין ישב בתן עד

נטופח ע"מ להטפיה איכא צינייהו. מ"ק צעי על מנת להטפיה
ור' יוסי מחמיר: לימא סנא סתמא כר' אליעזר. והלכה כמותו:
דינמא לותיקין. קאלמרה ממני' עם הגין החמה אכל כ"ע עד שלש
שעות: והרי לנו רואה את הערוה. קס"ד כל אבר שאין דרכו לראות
את הערוה [ורואה] אומו בשעה
שקורא צמורה קרינן ציה ולא יראה
שן ערות דצרי ^ט: לא נחנה סורה
למלאכי השמש. שאין להם ערוה על
כרחנו יש לנו ערוה ואין לנו יכולים
להשמר מכל זה: ^י **כל שהוא**. מעט:
צרוק. רוקק עליה ומכסה אותה
צרוק: **צעששים**. לנטירינא זלע"ז
כלומר מחילת זכוכית או קלף דק
מפסיק צנתיים והיא נראית: **צכסוי**
מילא מילתא. וכסית את לאתק ^י: **מים**
הרעים. סרוחיס: ^י **מי המטה**.
שזורים שם הפסוק והקננוס והס
מסריחיס: וכמה מילא רמי ואזיל.
כמה ישליך לתוכו ויבטלם הלא
מרוצין הס: ומי רגלים. מועטין
והס בכלי והוא זב לקרות ק"ש אללס:
לצפוף. שמי רגלים בכלי זה נותן
למוכן מים צהיה קאלמר ר' זכאי
רביעיית: **אכל לנחלה**. שקדמו
המים למי רגלים דצרי הכל כל שהוא
שכשמטיל מי רגלים בכלי לצפוף
לאשון לאשון שנופל לתוך המים
מתבטל ואע"פ שהם רעים והולכין
^ה ככר צנלו: **אייתי לי רביעסא**. אפי'
צחלה: גרף ועציו. שניהם כלי
חסך הס אלף של רעי קרוי גרף ושל
מי רגלים קרוי עציו: **אסור לקרוי**
ק"ש כנגד. הואיל ומיוחדין לכך
ואע"פ שאין צמון כלום: ומי רגלים
עלמן. בכלי שאינו מיוחד להם: צין
לפני המטה. שאין המטה מפסקת
צינו לצניס: צין לאחר המטה.
השומטה מפסקת צניס אסור: או
שיניחם סחם מניחם גריסין. ולא
גריסין כלי צמון כל: **סחם המטה**.
כאילו היו טמונים בצרף: **היכי**
קאמר. רש"י: **צניין איפשיטא**. לן
שאלתנו נתפרשה לה צחלוק שצין
לפני המטה ולאחר המטה: **מפנייחא**
מיסו קשיין. שהחלפה שיטתו: **מאן**
שמעת ליה וכו'. ^ה לא ידעתי היכן
היא: **פשיטא** שאין הימנה ולקטקע
ורגליה פקדים שצין הימנה ולקטקע
שלשה טפחים כלבו דמי והרי לנו
כטמונים: **עשרה ודאי**. לא שאלתי
ממנו דנראה כאלו אינה תחתיה
מאחר שיש הפסק כל כך אין זה
כסוי: **עיייליה לחופה ולא הוה**
מספיעא מילתא. דנישואין שלא
היה יכול לזעול: **סכנתו לצני**.
כמעט סכנתם את צני לנמות
צעונש העון: **אפילו עשרה מאני**.
וכולן כליין כחד מאלגא דמי:
קאמטרא

צוארו וקורא וי"א עוכרן ברגלו ות"ק והרי לבו רואה את הערוה קסבר לבו
רואה את הערוה מותר והרי עקבו רואה את הערוה קסבר עקבו רואה את
הערוה מותר אתמר עקבו רואה את הערוה מותר נוגע אביי אמר אסור ורבא
אמר מותר רב זביד מתני לה להא שמעתא הכי רב חיננא בריה דרב איקא
מתני לה הכי נוגע דברי הכל אסור רואה אביי אמר אסור רבא אמר מותר ^ה לא
נתנה תורה למלאכי השרת והלכתא נוגע אסור רואה מותר אמר רבא יצואה
בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה יערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה
יצואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה יצואה בכסוי תליא מילתא והא
מיכסיא ערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה ולא יראה כך ערות דבר
אמר רחמנא והא קמיתחזיא אמר אביי יצואה כל שהוא מבטלה ברוק אמר
רבא וברוק עבה אמר רבא יצואה בניחא מניח צנלו וקורא ק"ש בעא
מר בריה דרבינא יצואה בדוקה בסנדלו מאי תיקו ^ה אמר רב יהודה יעכו"ם
ערום אסור לקרות ק"ש כנגדו מאי איריא עכו"ם אפילו ישראל נמי ישראל
פשיטא ליה דאסור אלף עכו"ם אצטריכא ליה מהו דתימא הואיל וכתוב בהו
^ה אשר בשר חמורים בשרם אימא כחמור בעלמא הוא קמ"ל דאינהו נמי איקרו
ערוה דכתיב ^ה וערות אביהם לא ראו: ולא יתכסה לא במים הרעים ולא במי
המשרה עד שיטיל לתוכן מים: וכמה מילא רמי ואזיל אלא ה"ק לא יתכסה
לא במים הרעים ולא במי המשרה כלל ומי רגלים עד שיטיל לתוכן מים
ויקרא ת"ר ^ה כמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית אמר רב
נחמן מחלוקת לבסוף אבל בתחלה כל שהן ורב יוסף אמר ר' יוחנן רביעית
לבתחלה אבל לבסוף דברי הכל רביעית אמר ליה רב יוסף לשמעיה אייתי לי
רביעייתא דמילא כר' זכאי: ות"ר ^ה גרף של רעי ועביט של מי רגלים אסור לקרות
ק"ש כנגדן ואף ע"פ שאין בהן כלום ומי רגלים עצמן עד שיטיל לתוכן מים
וכמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית בין לפני המטה בין
לאחר המטה רבן שמעון בן גמליאל אומר לאחר המטה קורא לפני המטה אינו
קורא אבל מרחיק הוא ארבע אמות וקורא ר"ש בן אלעזר אומר אפי' בית מאה
אמה לא יקרא עד שיוציאים או שיניחם תחת המטה איבעיא להו היכי קאמר ^ה
אחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות וקורא או דלמא הכי
קאמר לאחר המטה מרחיק ד' אמות וקורא לפני המטה אינו קורא כלל ת"ש
דתניא ר"ש בן אלעזר אומר יאחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע
אמות רבן שמעון בן גמליאל אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאים
או שיניחם תחת המטה בעיין איפשיטא לן מתנייתא קשיין אהרדי איפוך
בתרייתא מה חזית דאפכת בתרייתא איפוך קמייתא מאן שמעת ליה דאמר
"כוליה בית כארבע אמות דמי ר"ש בן אלעזר היא אמר רב יוסף בעאי מיניה
מרב הונא מטה פחות משלשה פשיטא לי דכלבו דמי שלשה ארבעה
חמשה ששה שבעה שמנה תשעה מהו א"ל לא ידענא עשרה ודאי לא מיבעי
לי אמר אביי שפיר עבדת דלא איבעיא לך כל עשרה רשותא אחריתי היא
אמר רבא הלכתא פחות משלשה כלבו דמי עשרה רשותא אחריתי היא

תורה אור השלם
1. כי יי אלהיך מתהלך
בארבע רגליו להצילך ולתת
איך ללפניך והיה מרחיק
קדושו ולא יראה פני ערות
דבר ושב מאחריך:
2. ותעבד על פלגשים
אשר בשר חמורים בשרם
וחמוריהם ודומיהם:
3. ותקח שם ונתת את
השמהלך וישמו על שם
שניהם ולבו אחרית
ויבסר את ערות אביהם
ופניהם אחרית ערות
אביהם לא ראו:
בראשית ט כג

הגהות הב"ח
ה) ג' היי קאלמר רש"י
אחר המטה: (ג) ר"ש ד"ה
כל שהוא וד"ה צרוק ז"ל אחר
ד"ה כסוי:
הגהות הגר"א
[א] בתום ספ"ה גרף מתק
צ' נקודו הספק (ד"ה)
גרף וד"ה נלמד הוא דבור
אחר וד"ה דפרי"ו וכו'
גמירתי ולא כפ"ה):

מוסף תוספות
א. בתום ר"ש כתב, פי'
ר"ח. ב. בתום ר"ש כתב,
מסבר תיק ד"ה דלבו
רואה את הערוה מותר
דהו כריבי לגבי יחוד.
ג. בתום ר"ש כתב, ולא
ידענא אר אמר הכי בעבתי
של עץ ושל זכוכית.
ד. בתום ר"ש כתב,
ומסבר דלא מהני בהו
השתלשום בתום ר"ש
שני הדבורים הם דבור
(אחד).

לעני רש"י
לנטיירינא פנס.
מוסף רש"י
ותיקין. אש"ש עניס
ומצנין מלוה (ע"ל ט) א:
התקיימן לנלות ומחוסים
לעשות דבר זמנא ולנלותו
[קס"ו ב]. ע"כ ע"כ.
כל שן ישראל דמפרש
ואזיל (שבת פג). כלבו.
לפון לצור כמו סוף, דבר קל
שהופיו עלו והאליטוהו
(ערוכי ד. ד' ועי"ז סוכה ד.ד).

רב ניסים גאון
לימא תנן סתמא כר'
אליעזר דאמר עד
הגין החמה. (דאמר) [עיקר]
החלוקת ר' אליעזר ור'
הירושע בפירקא קמא (ד' ט)
היא מספקא: מאן שמעת
ליה דאמר כל הבית כולו
כר' אמות דמי ר' שמעון

בן אלעזר. עיקר דבריו של ר' שמעון בן אלעזר בתוספתא דעירובין (פ"ג) ובגמרא בפרק עושין פסין (ד' נב). אמר רבי שמעון בן אלעזר כל איר שתמישו לידה כגון דיר וסתר ומוקצה וחצר אפילו בית ח' כורין אפילו בית י' כורין מותר שמעין מיהא דר' שמעון היה מותר לטלטל כל כ' האי שיעור' מפני שתמישו לידה וכולו כד' אמות דמי ליה: אמר רב יוסף בעו מיניה מרב הונא פחות מג' כלבו דמי. עיקרא דהא מילתא דכל פחות מג' כלבו דמי שני במשנה ובחברה מקומות וגם בתוספתא ואנו מזכירים מה שנמצא בירינו במסכת כלאים בפרק קרחה הרכס (ששה ט) שנינו מדינת הקנים אם אין בין קנה לקנה ג' טפחים כר' שיכנס הגדי הרי זה כמחיצה ובתוספתא נמי דבמותה ובפרק קמא דעירובין (ד' טו) מקיפין ג' חבלים כר' מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו ג' טפחים ובגמרא דהאי פירקא (שם ד' טו) תא שמע ג' מדות במחיצה כר' והיא שניה בתוספתא כלאים (פ"ד ז) ובבבב"י (סוכה פ"ק א ד' טו) המשלשל דפנות מלמעלה למטה אם גבוהות מן הגרף ג' טפחים פסולה משום דנפקא לה מתורת לבדו והא דאמרין הכא עשרה רשותא אחריתי היא איתיא לעיקרא בפירקא קמא דשבת (ד' ט) בבבב"י דהא רבנן דר' רשותי לשבת כר' [וכן בסוכה דף ה ע"ש]:

משלשה עד עשרה היינו דבעא מיניה רב יוסף מרב הונא ולא פשט ליה אמר רב הלכה כר"ש בן אלעזר וכן אמר כאלו א"ר יעקב ^ה ברה דבת שמואל הלכה כרבי שמעון בן אלעזר ורבא אמר אין הלכה כר"ש בן אלעזר רב אחאי איעסק ליה לבריה בי רב יצחק בר שמואל בר מרתא עייליה לחופה ולא הוה מסתייעא מילתא אול בתריה לעיוני חזא ספר תורה דמנחא אמר להו איכו השתא לא אתאי סכנתון לברי דתניא בית שיש בו ספר תורה או תפילין אסור לשמש בו את המטה עד שיוציאים או שיניחם כל בתוך כלי אמר אביי לא שנו אלא בכלי שאינו כליין אבל בכלי שהוא כליין אפילו עשרה מאני כחד מאנא דמי אמר רבא גלימא אקמטרא

הערוה והמקישן אמתניתין וכן מתכסה במים מאי הוה, והרי לבו רואה את הערוה מותר נוגע אביי אמר אסור ורבא אמר מותר רב זביד מתני לה להא שמעתא הכי רב חיננא בריה דרב איקא מתני לה הכי נוגע דברי הכל אסור רואה אביי אמר אסור רבא אמר מותר ^ה לא נתנה תורה למלאכי השרת והלכתא נוגע אסור רואה מותר אמר רבא יצואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה יערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה יצואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה יצואה בכסוי תליא מילתא והא מיכסיא ערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה ולא יראה כך ערות דבר אמר רחמנא והא קמיתחזיא אמר אביי יצואה בניחא מניח צנלו וקורא ק"ש בעא מר בריה דרבינא יצואה בדוקה בסנדלו מאי תיקו ^ה אמר רב יהודה יעכו"ם ערום אסור לקרות ק"ש כנגדו מאי איריא עכו"ם אפילו ישראל נמי ישראל פשיטא ליה דאסור אלף עכו"ם אצטריכא ליה מהו דתימא הואיל וכתוב בהו ^ה אשר בשר חמורים בשרם אימא כחמור בעלמא הוא קמ"ל דאינהו נמי איקרו ערוה דכתיב ^ה וערות אביהם לא ראו: ולא יתכסה לא במים הרעים ולא במי המשרה עד שיטיל לתוכן מים: וכמה מילא רמי ואזיל אלא ה"ק לא יתכסה לא במים הרעים ולא במי המשרה כלל ומי רגלים עד שיטיל לתוכן מים ויקרא ת"ר ^ה כמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית אמר רב נחמן מחלוקת לבסוף אבל בתחלה כל שהן ורב יוסף אמר ר' יוחנן רביעית לבתחלה אבל לבסוף דברי הכל רביעית אמר ליה רב יוסף לשמעיה אייתי לי רביעייתא דמילא כר' זכאי: ות"ר ^ה גרף של רעי ועביט של מי רגלים אסור לקרות ק"ש כנגדן ואף ע"פ שאין בהן כלום ומי רגלים עצמן עד שיטיל לתוכן מים וכמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית בין לפני המטה בין לאחר המטה רבן שמעון בן גמליאל אומר לאחר המטה קורא לפני המטה אינו קורא אבל מרחיק הוא ארבע אמות וקורא ר"ש בן אלעזר אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאים או שיניחם תחת המטה איבעיא להו היכי קאמר ^ה אחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות וקורא או דלמא הכי קאמר לאחר המטה מרחיק ד' אמות וקורא לפני המטה אינו קורא כלל ת"ש דתניא ר"ש בן אלעזר אומר יאחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות רבן שמעון בן גמליאל אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאים או שיניחם תחת המטה בעיין איפשיטא לן מתנייתא קשיין אהרדי איפוך בתרייתא מה חזית דאפכת בתרייתא איפוך קמייתא מאן שמעת ליה דאמר "כוליה בית כארבע אמות דמי ר"ש בן אלעזר היא אמר רב יוסף בעאי מיניה מרב הונא מטה פחות משלשה פשיטא לי דכלבו דמי שלשה ארבעה חמשה ששה שבעה שמנה תשעה מהו א"ל לא ידענא עשרה ודאי לא מיבעי לי אמר אביי שפיר עבדת דלא איבעיא לך כל עשרה רשותא אחריתי היא אמר רבא הלכתא פחות משלשה כלבו דמי עשרה רשותא אחריתי היא

הערוה והמקישן אמתניתין וכן מתכסה במים מאי הוה, והרי לבו רואה את הערוה מותר נוגע אביי אמר אסור ורבא אמר מותר רב זביד מתני לה להא שמעתא הכי רב חיננא בריה דרב איקא מתני לה הכי נוגע דברי הכל אסור רואה אביי אמר אסור רבא אמר מותר ^ה לא נתנה תורה למלאכי השרת והלכתא נוגע אסור רואה מותר אמר רבא יצואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה יערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה יצואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה יצואה בכסוי תליא מילתא והא מיכסיא ערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה ולא יראה כך ערות דבר אמר רחמנא והא קמיתחזיא אמר אביי יצואה בניחא מניח צנלו וקורא ק"ש בעא מר בריה דרבינא יצואה בדוקה בסנדלו מאי תיקו ^ה אמר רב יהודה יעכו"ם ערום אסור לקרות ק"ש כנגדו מאי איריא עכו"ם אפילו ישראל נמי ישראל פשיטא ליה דאסור אלף עכו"ם אצטריכא ליה מהו דתימא הואיל וכתוב בהו ^ה אשר בשר חמורים בשרם אימא כחמור בעלמא הוא קמ"ל דאינהו נמי איקרו ערוה דכתיב ^ה וערות אביהם לא ראו: ולא יתכסה לא במים הרעים ולא במי המשרה עד שיטיל לתוכן מים: וכמה מילא רמי ואזיל אלא ה"ק לא יתכסה לא במים הרעים ולא במי המשרה כלל ומי רגלים עד שיטיל לתוכן מים ויקרא ת"ר ^ה כמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית אמר רב נחמן מחלוקת לבסוף אבל בתחלה כל שהן ורב יוסף אמר ר' יוחנן רביעית לבתחלה אבל לבסוף דברי הכל רביעית אמר ליה רב יוסף לשמעיה אייתי לי רביעייתא דמילא כר' זכאי: ות"ר ^ה גרף של רעי ועביט של מי רגלים אסור לקרות ק"ש כנגדן ואף ע"פ שאין בהן כלום ומי רגלים עצמן עד שיטיל לתוכן מים וכמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית בין לפני המטה בין לאחר המטה רבן שמעון בן גמליאל אומר לאחר המטה קורא לפני המטה אינו קורא אבל מרחיק הוא ארבע אמות וקורא ר"ש בן אלעזר אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאים או שיניחם תחת המטה איבעיא להו היכי קאמר ^ה אחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות וקורא או דלמא הכי קאמר לאחר המטה מרחיק ד' אמות וקורא לפני המטה אינו קורא כלל ת"ש דתניא ר"ש בן אלעזר אומר יאחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות רבן שמעון בן גמליאל אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאים או שיניחם תחת המטה בעיין איפשיטא לן מתנייתא קשיין אהרדי איפוך בתרייתא מה חזית דאפכת בתרייתא איפוך קמייתא מאן שמעת ליה דאמר "כוליה בית כארבע אמות דמי ר"ש בן אלעזר היא אמר רב יוסף בעאי מיניה מרב הונא מטה פחות משלשה פשיטא לי דכלבו דמי שלשה ארבעה חמשה ששה שבעה שמנה תשעה מהו א"ל לא ידענא עשרה ודאי לא מיבעי לי אמר אביי שפיר עבדת דלא איבעיא לך כל עשרה רשותא אחריתי היא אמר רבא הלכתא פחות משלשה כלבו דמי עשרה רשותא אחריתי היא

רבינו הגאון
והרי לבו רואה את הערוה. פירש ר"י מדפריך גמרא הכי בפשיטות משמע לזכו רואה את הערוה אסור אלף דרבינו שמעיה תלמידו של רש"י פסק כמ"ק לזכו רואה את הערוה מותר ומיאו בסמוך משמע לאסור ללא פליגי הני אמוראי אלף בעקבו רואה את הערוה אכל זלכו רואה את הערוה כ"ע מודו לאסור:
והלכתא נוגע עקבו אסור.
ועממא דגזרינן נוגע עקבו שמא יגע צידיו: **ג**רף של רעי. פי' רש"י של חסך זלוע משמע לפירושו אכל כלי ללא זלוע כגון זכוכית אפשר דשרי: [א]:
ובלכד שישיע בתן רביעית מים. אכל זגנר אפשר ללא מהני מים:
ספר

הערוה אסור, אבל עקבו איסקנא והלכתא עקבו נוגע את הערוה אסור לקרות ק"ש, עקבו רואה מותר. בעא מר בריה דרבינא צואה בדוקה בסנדלו מאי תיקו, אזלינן בה לחומרא דכל תיקו דאיסקנא לחומרא. קמ"ל דאינהו נמי איקרו ערוה דכתיב וערות אביהם לא ראו. והיינו בערותו נראה. א"ל רב יוסף לשמעיה אייתי לי רביעייתא דמילא כר' זכאי. וקיייל דבין בתחלה בין בסוף רביעית מים כרבי זכאי, דרב יוסף דהוא בתראי עבר עובדא כותיה. מאן שמעת ליה דאמר כוליה בית כר' אמות דמי רש"י. דהיינו רש"י. דפי' עושין פסין דתניא התם כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר כל היקף שתמישה לידה כגון הדיר והסתר והמוקצה והצר אפילו בת חמשת ובת עשרה כורין מותר. לפני המטה. פירוש והוא רואה אותן היו הן עמו במקום אחד, ובצנין והיה מתקן קדשו וליכא. אבל אם הם לאחר המטה ואינו רואה אותם אין רואים במתנה ומותר. שבעה שמנה תשעה מהו, א"ל לא ידענא. פירוש, למטה משלשה טפחים דברי הכל קורא דהא מוכסין הן, דכל פחות משלשה כלבו דמי, אמר רבי שמעון דברי הכל אסור לקרות כנגדו, דמטה זו רשות אחריתי ובפני עצמה, ונמצא דהוא והם במתנה אחת, והתורה לאוהיה המין קדשו וליכא, משלשה עד עשרה איבעי ולא איפשיט, וכבי האי גונא לחומרא כעדינן ואסור. ורבא אמר אין הלכה כר"ש בן אלעזר. קיייל כרבא דהוא בתראי. ובית שיש בו ספר תורה, או תפילין אסור לשמש מטתו באותו בית עד שיוציאים, ואם אי אפשר לו להוציאם אסור עד שיניחם כלי בתוך כלי שאינו כליין. ואם אי אפשר לו לא זה עושה לו מחיצה עשרה טפחים והני מילי דלית ליה בית אחר. אמר רבא גלימא אקמטרא ככלי בתוך כלי דמי. פירוש, באקמטרי שהוא עשוי לצורך הספר והוא כליין והוא גופיה קדוש.

הערוה והמקישן אמתניתין וכן מתכסה במים מאי הוה, והרי לבו רואה את הערוה מותר נוגע אביי אמר אסור ורבא אמר מותר רב זביד מתני לה להא שמעתא הכי רב חיננא בריה דרב איקא מתני לה הכי נוגע דברי הכל אסור רואה אביי אמר אסור רבא אמר מותר ^ה לא נתנה תורה למלאכי השרת והלכתא נוגע אסור רואה מותר אמר רבא יצואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה יערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה יצואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה יצואה בכסוי תליא מילתא והא מיכסיא ערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה ולא יראה כך ערות דבר אמר רחמנא והא קמיתחזיא אמר אביי יצואה בניחא מניח צנלו וקורא ק"ש בעא מר בריה דרבינא יצואה בדוקה בסנדלו מאי תיקו ^ה אמר רב יהודה יעכו"ם ערום אסור לקרות ק"ש כנגדו מאי איריא עכו"ם אפילו ישראל נמי ישראל פשיטא ליה דאסור אלף עכו"ם אצטריכא ליה מהו דתימא הואיל וכתוב בהו ^ה אשר בשר חמורים בשרם אימא כחמור בעלמא הוא קמ"ל דאינהו נמי איקרו ערוה דכתיב ^ה וערות אביהם לא ראו: ולא יתכסה לא במים הרעים ולא במי המשרה עד שיטיל לתוכן מים: וכמה מילא רמי ואזיל אלא ה"ק לא יתכסה לא במים הרעים ולא במי המשרה כלל ומי רגלים עד שיטיל לתוכן מים ויקרא ת"ר ^ה כמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית אמר רב נחמן מחלוקת לבסוף אבל בתחלה כל שהן ורב יוסף אמר ר' יוחנן רביעית לבתחלה אבל לבסוף דברי הכל רביעית אמר ליה רב יוסף לשמעיה אייתי לי רביעייתא דמילא כר' זכאי: ות"ר ^ה גרף של רעי ועביט של מי רגלים אסור לקרות ק"ש כנגדן ואף ע"פ שאין בהן כלום ומי רגלים עצמן עד שיטיל לתוכן מים וכמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית בין לפני המטה בין לאחר המטה רבן שמעון בן גמליאל אומר לאחר המטה קורא לפני המטה אינו קורא אבל מרחיק הוא ארבע אמות וקורא ר"ש בן אלעזר אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאים או שיניחם תחת המטה איבעיא להו היכי קאמר ^ה אחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות וקורא או דלמא הכי קאמר לאחר המטה מרחיק ד' אמות וקורא לפני המטה אינו קורא כלל ת"ש דתניא ר"ש בן אלעזר אומר יאחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות רבן שמעון בן גמליאל אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאים או שיניחם תחת המטה בעיין איפשיטא לן מתנייתא קשיין אהרדי איפוך בתרייתא מה חזית דאפכת בתרייתא איפוך קמייתא מאן שמעת ליה דאמר "כוליה בית כארבע אמות דמי ר"ש בן אלעזר היא אמר רב יוסף בעאי מיניה מרב הונא מטה פחות משלשה פשיטא לי דכלבו דמי שלשה ארבעה חמשה ששה שבעה שמנה תשעה מהו א"ל לא ידענא עשרה ודאי לא מיבעי לי אמר אביי שפיר עבדת דלא איבעיא לך כל עשרה רשותא אחריתי היא אמר רבא הלכתא פחות משלשה כלבו דמי עשרה רשותא אחריתי היא